

Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

HVĚZDNÉ OKAMŽIKY

V prosinci, když se zkracuje den a už odpoledne je tma, v řadě domácností, na ulicích a v obchodech svítí spousta světel. V obcích a městech se rozsvěcuje vánoční strom, v domech si lidé rozsvěcují adventní věnce. Každou neděli před Vánoci svítí na zeleném věnci postupně jedna svíčka, až před Vánoci – svítí všechny čtyři. Této době říkáme advent – neboli příchod. Spousta světel v obchodech nám připomíná, že se blíží Vánoce.

A je to tady! Období příprav. Je třeba toho spoustu zařídit, sehnat a udělat. A najednou se zdá, že vše je temné, naše nálada je na bodě mrazu, jsme smutní a vypadá to, že na co sáhneme, to se pokazí. Prostě období, kdy se nic nedaří.

A najednou zažijeme něco skvělého, co nás povzbudí a můžeme si konečně zase vydechnout: přivítání slovo v pravou chvíli, lidské přijetí, když přijdeme domů bezradní a plní beznaděje. Takové okamžiky nazýváme hvězdné. Někdy se stane, že je hned nepoznáme nebo si jich nevšimneme. S hvězdnými okamžiky je to někdy stejné jako s hvězdami na obloze: jsou vidět jen ve tmě.

Velkou hvězdou, velkým světlem Vánoc je narození dítěte Ježíše. Křesťané věří, že v tomto dítěti se narodil Bůh, Boží Syn. Věřící, že Ježíš zachránce, slibovaný Mesiáš, který odstraní tmu hříchu. Tmu strachu, lži, křivdy a nelásky. Věřící, že v Ježíši se v našem srdci rodí Bůh, který přináší do našeho života světlo, radost a pokoj. Proto tak rádi slavíme Vánoce. Proto dokážeme být zvláště v tyto dny pozornější, vnímavější a radostnější, neboť náš život se prozářil Boží láskou.

Rozpomeňme se na nějaký svůj hvězdný okamžik! Nezapomeňme si s rodiči nebo kamarády vyprávět o svých hvězdných okamžicích. Řekněme jim, jak moc nám tehdy pomohli! Řekněme Bohu, co pro nás světlo narození Božího Syna znamená.

P. Kamil

PŘEDSTAVENÍ

V minulém čísle farního Věstníku jste si mohli, milí čtenáři, přečíst článek o nejstarším knězi naší farnosti P. Antonínu Kubíčkoví. V tomto čísle bychom vám rádi představili faráře (nově moderátora) farnosti P. Josefa Nerada a položili mu několik otázek.

Začneme vaším novým ustanovením, moderátor farnosti. Co znamená?

Farnost podle církevního práva je svěřena buď farářem nebo administrátorovi. Jestliže to vyžadují okolnosti, je pastorační péče o farnost svěřena více kněžím do společné správy s tím, že jeden z nich bude jako vedoucí řídit společnou pastorační činnost a bude za ní odpovídat biskupovi. Tedy jakýsi vedoucí tým, ať je dvou nebo vícečlenný, v podstatě plní úkoly faráře jak po stránce duchovní, tak po stránce materiální. Ostatní kněží pak se označují duchovní "in solidum", avšak jejich služba je omezena pouze na pastorační. Mají všechna práva pro službu faráře, ale vykonávají je pod řízením vedoucího - tedy moderátora. V naší arcidiecézi je takto řízena pouze naše farnost.

Odkud pocházíte a jaká byla Vaše rodina?

Do 20 let jsem žil v Jankově u Votic. Mám tři nevlastní starší sourozence, protože maminka se provdala za vdovce. Tatínek měl řeznictví a k tomu, jak to na venkově bývalo, i hostinec. Maminka byla učitelka, ale nakonec ze školy odešla a vedla pohostinství.

telka, ale nakonec ze školy odešla a vedla pohostinství.

V závěru roku 1967 jsme byli nuceni se přestěhovat do Doubravčan.

Ponevadž víme, že kněžství je Vaším pozdním povoláním, jaké bylo původní povolání?

Otcova živnost byla příčinou toho, že jsem se nedostal po dosažení základní školy na střední školu. Stejně to bylo i u mých starších sourozenců. Vyučil jsem se proto strojním zámečnickem, potom absolvoval strojní průmyslovou školu ve Vlašimi. Před válkou a po ní jsem byl zaměstnán v Tesle Kolín, dále 18 let v Kouřimi na kompresní stanici Tranzitního plynovodu jako technik. Po volbách 1990, kdy jsem se – pro mě nečekaně – stal vítězem obecních voleb, nepřijal jsem post starosty, ale stal jsem se tajemníkem Obecního, později Městského úřadu v Zásmukách. Krátce před dokončením dálkového studia Teologické fakulty Univerzity Karlovy jsem byl pastoračním asistentem, a tím pracovníkem arcibiskupství.

Proč jste se později rozhodl pro kněžství?

O mou náboženskou výchovu se starala maminka. Byla to ona, kdo mě s citem a nenásilně vedl k Bohu a její zásluhou jsem tam, kde jsem. Nebyla to cesta úplně přímočará. V dospívání jsem ztratil svou druhou

duchovní oporu a tou byl kněz P. Eduard Váša, který mě vedl od mých sedmi let. V té době jsem také měl pochybnosti, jestli zvládnu studium i povolání kněze. Zpátky jsem se k této myšlence vrátil v Zásnukách, zvláště po roce 1989, kdy bylo otevřeno dálkové teologické studium. Po studiích a potřebné formační přípravě jsem přijal jáhenské svěcení a po necelých sedmi letech jsem byl 12. 10. 2002 vysvěcen na kněze. Dopadlo to tak, jak předpovídal můj spolužák: „Když tě Pán Bůh bude někde chtít, tak Tě tam dotáhne třeba za uši.“

Říká se, že kněží, kteří prošli z jakéhokoli důvodu běžným zaměstnáním, dostali dobrou „školu“ pro pozdější kněžství. Myslíte si to také?

Určitě, čím jsem prošel, co jsem se v praxi naučil, mi pomáhalo a pomáhá, poznal jsem různé charaktery, občas se člověk spletl, čekal něco jiného, ale to všechno má určitě přínos. A nejen poznání lidí, ale i mnoho praktického v životě jsem mohl a ještě stále využívám, zejména ve správě materiálních záležitostí. **Janovice jsou vlastně Vaše první působíště po vysvěcení. Je to poměrně velká farnost. Bylo to těžké nebo Vás žádné problémy nezaškočily?**

Největší problém při nástupu do zdejší farnosti jsem viděl v bydlení. Stará fara měla řadu předností, byla blízko kostela, historická budova, ale ty opravy, které bylo nutno provést, by stály mnoho starostí i fi-

nančních prostředků, stále by bylo třeba něco dodělávat a já se domníval, že by nebylo dost sil k úplnému dokončení oprav. Proto jsem se rozhodl pro stavbu nové fary a nelituji toho. Samozřejmě, byl to i stav převzatých kostelů, i když některé jsem spravoval ještě v jáhenské službě.

Poměrně brzy po Vašem nástupu začala stavba Komunitního centra, oprava varhan, a navíc jste měl zdravotní potíže. Byl při těchto starostech důvod k radosti?

Byly jistě radosti, bez nich by to nešlo. Někdy jsem měl radost, že kromě oprav kostelů se podařilo obnovit i život farnosti. Snad největší radost v této oblasti jsem zažil při znovuotevření kostela ve Vidicích. Jinde lidé přišli s nápady, projevíli pochopení, vyjádřili uznání, bylo to jako pohlazení. Upevňovaly se vztahy, byla různá příjemná posezení ještě na staré faře. To všechno přinášelo radost. (Velkou radost hned po převzetí janovické farnosti mi udělala slova jedné z farnic, když mi řekla, že si mě farníci vymodlili. Nebyla to ale jen radost, to byl i závazek.)

Jsou konečně varhany v pořádku? Jak je to s financemi?

Varhany se ještě dodělávají. Teprve nyní památkáři a organolog diecéze řeší konečnou úpravu rejstříků. Bude se přidělovat další řada písňal, aby varhany odpovídaly době svého vzniku. S financemi by už neměly být potíže. Situace se zvládne díky všem dotacím, dárcům, sbírkám a příspěvkům od města, Společnosti pro duchovní hudbu a Minis-

terstva kultury ČR.

Rád o dovolené cestujete, z které těch cest máte nejsilnější zážitek? Nebyl jste náhodou také v Římě na svatořečení sv. Anežky?

Na svatořečení bl. Anežky jsem nebyl. Na dovolené jezdívám se skupinou ministrantů a několika kněží. Nejsilnějším zážitkem byla letošní cesta do Francie, kde jsme navštívili Ars. Poněvadž znám životopis sv. faráře Arského, uvědomil jsem si, co všechno člověk, který byl prostý, těžko se učil, každý ho podceňoval, dokázal, když se s pokorou a láskou odevzdal Bohu. Celebroval jsem v blízkosti jeho ostatků mši svatou a je to zážitek, který do smrti nezapomenu.

Co byste rád prostřednictvím Věstníku popřál farníkům k Vánocům a do příštího roku?

Co popřát k Vánocům a do nového roku? Vánoc bychom si měli vážit jako svátků, které přinášejí pokoj a radost. Měli bychom trochu vytěsnit starosti kolem úklidu, nákupů a vaření. Měly by se stát setkáním s lidmi, které máme rádi a se kterými je nám dobře. Vzájemně si tento pokoj a radost předávat, uvědomit si, že se o těchto svátcích nejvíce projevuje Boží láska. Podaří-li se nám tento pokoj a radost přenést do všedních dnů příštího roku, pak to bude to nejlepší, co si můžeme přát. A k tomu přebývání tady ještě spokojenost a zdraví, i když to není to nejdůležitější.

Děkuji za rozhovor.

MaH

ŽIVOT A ODKAZ SVATÉHO ALOISE

Stále platí, že pro svůj život potřebujeme mít dobré vzory. Je mylné a pyšné si myslet, že na vše přijdu sám, že nikoho dalšího nepotřebuji. To platí v různých rovinách. Kdo chce být například dobrým fotbalistou, měl by znát věrného slávistu Františka Veselého nebo nedávného tahouna fotbalové reprezentace Pavla Nedvěda. Pro náš život z víry jsou to pak především svatí, kteří nám pomáhají ukázat směr k sobě samotným, druhým lidem a k Bohu. V několika nadcházejících číslech farního Věstníku vás chceme seznámit s životem a dílem sv. Aloise, patrona našeho farního kostela. Doufáme, že zpracování života sv. Aloise bude pro vás, milí čtenáři, zajímavé, inspirující a potřebné.

Narození

Alois se narodil 9. března 1568 jako syn hraběte Ferdinanda z Gonzagy na rodinném zámku Castiglione u Mantovy v Horní Itálii. Z matčiny strany byl spřízněn s císařským domem rakouským, bavorským, s Medicei, d'Este, s Bourbony, s rodem savojským a s rodinou sv. Karla Boromejského...

Rodištěm sv. Aloise se stalo městečko Castiglione ležící nedaleko slavné Mantovy u jezera gardského ve velmi úrodné krajině. Markrabě dal rozhlásit tuto radostnou událost o narození svého syna do celého okolí. O jedenácté hodině se zpívaly v kos-

tele chvalo zpěvy na poděkování Bohu, po tři dny se pak na všechny zvony ve městě a v okolí zvonilo, střílelo se o poledni z děl, čepovalo se ze dvou sudů vína a rozdával se chléb, odpoledne se hrály různé hry.

Dne 20. dubna se konaly křtiny, chlapec dostal jméno Ludvík čili Alois, kmotrem mu byl Vilém, vévoda mantovský. Farář castiglionský přidal do křestní matriky větu: „Ať je šťasten a milý Bohu všemohoucímu a nejdobrotivějšímu a ať žije ku blahu lidstva na věky.“ Téměř prorocká věta. /Při jeho blahořečení Římská rota - soud ustanovený k prozkoumání mravů a svatosti života Aloise - se 17. února 1617 vyslovila, že není pochyb o tom, že světec si po celý život zachoval křestní nevinost a nikdy se nedopustil těžkého hříchu./

Čas plynul a šťastná matka často hledívala v myšlenkách na nebe, modlíc se: „Ó Bože, jak jsem Ti vděčna, žeš mě dal tohoto syna. Přála bych si, aby na zemi sloužil jedině tobě!“ Pak se její zrak rozhlédl na hory, údolí, vinice, které patřily jejímu muži, a znovu pronesla svou prosbu: „Kéž by, Pane, jako vladař sloužil tobě a plnil tvou vůli.“

Za to markrabě měl se synem jiné plány, přál si ho mít vojákem: „Synu můj, narodil ses v pravý čas! Teď hled' honem vyrůst, abys otci pomohl vyhnat Turky z Evropy!“ Jenže chlapci nebylo ani pět let, když král Filip II. dal rozkaz, aby se vojáci shromáždili a táhli na Tunis proti Turkům. Bylo to roku 1573. Don

Ferrante shromáždil 3000 mužů a nastěhoval se s nimi do tábora ve své tvrzi Cassalmaggiore. Tam je cvičil ve zbrani. Malého chlapce vzal s sebou se slovy: „Alois je již dost veliký! Vezmu ho s sebou do tábora! „Je dost starý, aby z něho mohl být voják. Vy ženské byste ho jen zchoulostivěly!“ Malý Alois dostal hruškovitou přílbici s perem, malé brnění, z něhož vykukovaly pumpky, po boku se mu houpal meč a v ruce držel kopí, které bylo třikrát větší než on sám. Protože se od tří let učil jezdit na koni ve velkém sedle, hrdě se vyhoupl na vraníka a odjel s otcem do tábora. V táboře žil s ostatními vojáky ve stanu, zpíval s nimi vojenské písničky, učil se hrubým vtipům a klení. Nerozuměl sice tomu všemu, ale cítil se být dospělý. Největší zálibu měl v nabíjení ručnice. Střelný prach byl vynalezen teprve nedávno, takže i pro vojáky to byla novinka. Jednou dával střelný prach na pánvici k zapálení, prach se ale náhle vzňal a ožehl Aloisovi tvář. Zakázali mu brát zbraň do rukou. Jenže v táboře se nacházely také malé kanóny, které se nabíjely podobně jako ručnice. Jednou v noci nebo v při poledním horku, když všichni spali, vylezl Alois ze svého stanu, překročil spící vojáky a ukradl tašku se střelným prachem. Po kamenných schodech vylezl k cimbuří pevnosti, kde stály kanóny. Těžce je nabil a zapálil šňůrku. Vzápětí se ozvala rána, která vzbudila celý tábor. Všichni se nejprve domnívali, že jde o přepadení. Pak hledali viníka.

PROBĚHLO

Předvedli vojáci Aloise před jeho otce, ten zvolal: „Ať je potrestán jako voják – není už děčko!“ Alois před ním stál hrdý. Vojáci svého velitele prosili o milost, a tak se malému chlapci nic nestalo, ale byl záhy po této události poslán zpět k matce. Zpočátku se Aloisovi po vojně stýskalo, často sedával u matky a díval se smutně přes hory a říkával: „Kéž bych byl na vojně!“ Chodíval znuděn po chodbách a zpíval vojenské písničky a klel. Až tím pohoršil dvorní dámy, které na něho žalovaly. Dona Marta mu začala připomínat jeho tehdejší lásku k modlitbě tak dlouho, až chlapec prosil: „Vyprávěj mi o Pánu Bohu.“

Po nějakém čase se dokonce zeptal: „Můj učitel mi říká, že Pán Bůh, Pana Maria a všichni svatí nemohou snést, jak já kleji. Je to pravda?“ Dona Marta odpověděla: „Máš se vždycky tak chovat, aby ses líbil Bohu a jednou mohl být jeho vojákem, jeho rytířem.“

30. května roku 1574 přijal spolu se svým mladším bratrem Rudolfem biřmování. V té době byl téměř 18 měsíců často sužován zimnicí. Nemoc snášel velmi trpělivě. Už tehdy se začal modlit denně sedm kajících žalmů, jiné žalmy, hodinky k Panně Marii a příležitostně pobožnosti. Když bylo Aloisovi sedm let, jeho modlitby a služba se stávala horlivější. Tento sedmý rok svého života považoval on sám za rok svého obrácení.

Pokračování v dalším čísle.

Marta Moravcová

Dne 14. listopadu 2009 se uskutečnil v kostelíku sv. Jiljí **koncert folkrockové skupiny A.M.Úlet** z Moravičan u Mohelnice. Přes počáteční obavy o dostatečný zájem diváků a vhodnost tohoto druhu hudby v chrámovém prostředí jsem přesvědčen, že se zdařilo vytvořit příjemné prostředí navozující v podzimním proměnlivém počasí klid v duši a zkrátit očekávání nadcházejícího adventního času. Hudební uskupení sestavené z manželů Adamcových a jejich kamaráda Jana Dobiáše nám připravilo téměř dvě hodiny autorských písní o přátelství, lásce, hledání a utužování víry. V některých textech bylo slyšet i reakce na biblické události a reflexi současných dějin. V příjemném rozhovoru, ve kterém jsme po ukončení koncertu pokračovali i v komunitním centru, jsme oboustranně zjistili mnoho společných zájmů a mohli si vyměnit radosti a strasti ze života farností u nás a v Moravičanech. Nezbyvá než vyslovit přání, abychom nacházeli i ve svém okolí více takto upřímně věřících lidí, kterým je vrozen cit pro křesťanskou pospolitost. Děkujeme jménem skupiny za hojnou účast, finanční podporu a v neposlední řadě za shovívavost k oživení koncertu malými dětmi.

Radek Mašín

Dne 25. listopadu 2009 odpoledne byla uspořádána **adventní dílnička** v budově Komunitního centra sv. Jiljí s názvem Vyrábíme adventní

věnce. Přestože byla tato akce naplánována poměrně narychlo, sešlo se během odpoledne přibližně 15 dospělých a dětí, kteří využili připraveného materiálu a ozdob k výrobě vlastních věnečků. Především děti se do výroby pustily s takovou vervou, že bylo nutno dokoupit ještě další polystyrénové korpusy. Myslím, že všechny věnečky byly velmi zdařené a budou dělat po dobu adventní upřímnou radost svým tvůrcům. Děkujeme všem za účast a přejeme příjemné adventní očekávání příchodu našeho Spasitele.

M. M.

Dne 6. prosince se v KC sv. Jiljí konala **mikulášská besídka**. My - děti z náboženství - jsme nacvičily scénku z Písma svatého o svatbě v Káni Galilejské. Potom jsme písní přivolaly sv. Mikuláše. Každý předvedl to, co umí (básničku, písničku nebo přemet stranou) a anděl rozdál perníkové dárky.

„Děkujeme, sv. Mikuláši, že jsi nás navštívil. Za rok se na Tebe zase těšíme!“

*Za děti z naší farnosti napsala
Anička Mašíňová*

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Vážení farníci, vstup do nového roku je již tradičně spojen s konáním Tříkrálové sbírky, kterou v celé České republice provádí Česká katolická Charita. Tříkrálová sbírka má pro Charitu velký význam. Je to důležitý zdroj příjmů, bez nichž by nevznikla řada velkých či malých charitativ-

ních projektů, které napomáhají potřebným lidem u nás i ve světě.

Tříkrálovou sbírku provádí nejčastěji skupinka tří koledníků za doprovodu dospělé osoby. Koledníci oslovují lidi a žádají je o finanční příspěvek, ať už na veřejných místech nebo po domech či bytech.

V novém roce 2010 se Tříkrálová sbírka uskuteční i v naší uhliřsko-janovické farnosti. Tříkrálová sbírka bude probíhat od neděle 3. ledna do neděle 10. ledna 2009.

Předem děkujeme za finanční příspěvek do Tříkrálové sbírky.

ZVEME VÁS

- Po celou adventní dobu v KC sv. Jiljí bude probíhat **prodej křesťanské literatury**.

- **Zveme všechny maminky**, tatínky, babičky, dědečky a jejich drobečky (děti 0 – 6 let) na dopolední předvánoční posezení, které se uskuteční **ve čtvrtek 17. prosince 2009** v době **od 9:30 do 11:00 hod.** v budově KC sv. Jiljí. Srdečně zvou a na Vaši účast se těší maminky – *Katka, Marcela a Mirka*. (P.S.: Od ledna 2010 bychom se chtěly setkávat pravidelně).

- **Mše sv. pro děti** bude v sobotu 9. ledna 2010 v 18:00 hod. v kostele sv. Anny v Sudějově.

- **24.1. 2010 v 16.00 hod.** proběhne v KC sv. Jiljí přednáška o Turecku pod názvem: **Po stopách apoštola Pavla**. Zajímavě vyprávět nám přijede kněz, entomolog RNDr. Matuš Kocián Ph.D.

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

	Ne	Po	St	Čt	Pá	So
Uhlířské Janovice	8:00		18:00	18:00*	18:00	
Sudějov						18:00
Čestín	10:00					
Košice	12:00					
Zásmuky	9:30	18:00		18:00		
Vavřinec	11:00					
Horní Kruty	15:00					

* 1. a 3. v měsíci: za posvěcování kněží. Po mši sv. výstav Nejsvětější Svátosti.

ROZPIS VÁNOČNÍCH BOHOSLUŽEB

	24.12. Čt	25.12. Pá	26.12. So	27.12. Ne	31.12. Čt	1.1. 2010 Pá
	Štědrý den	Narození Páně	Svatý Štěpán	Svátek sv. Rodiny	Svatý Silvestr	Matky Boží Panny Marie
Uhlířské Janovice	24:00	8:00	8:00	8:00	16:00	8:00
Sudějov		8:00	18:00			
Čestín	16:00	10:00	10:00	10:00	16:00	10:00
Košice	22:00	12:00		12:00	18:00	12:00
Žišov			14:00			
Malejovice		15:00				15:00
Petrovice				15:00		
Zásmuky	24:00	9:30	9:30	9:30	9:30	9:30
Vavřinec	17.30	11:00	11:00	11:00		11:00
Horní Kruty		15:00		15:00		15:00

Vydáno: 12. 12. 2009 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice
 Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,
 285 04 Uhlířské Janovice; IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800
 P. Josef Nerad, tel.: 606 683 690, e-mail: neradjosef@seznam.cz
 P. Kamil Vrzal, tel.: 728 775 536, e-mail: doncamillo@centrum.cz
 P. Václav Nekolný, tel.: 321 796 177, Zásmuky

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.